Корній Чуковський

Шкіромий (Пародія)

Переклад з рос. Олександра Тарасенко, серпень 1993

Простирадло — утікало
І білизна — хай їй грець
І матрасик, мов карасик
Від мене забрався геть.

Я за мапу — мапа в шафу,
Я за пензлик — той нишком
І сховався під ліжком.

Я хочу поїсти сало,
Відрізаю шмат чималий,
Але кляті ті шмати
Від мене — під три чорти.

Що за жарти недолугі,
І чому всі речі вщерть
Заюрмились, схаменулись
І сягнули шкереберть?

Чобітки за рушниками,
Рушники за мотузками,
Мотузки за чобітками,
Все батьківське надбання
Шаленіє, скаженіє
І тікає навмання?

Раптом просто із горища
Клишоногий, наче рак

Шкутильгає водомийщик
І до мене мовить так:

Ти гидкеє, ти бруднеє.
Неохайне поросятко
Ти брудніш за сміттєзбірник
У люстерко подивись!

У тебе вапно на оці
У тебе гівно на боці,
У тебе такі капиці,
Що іздерлись ногавиці!

Навіть, навіть ногавиці
Від тебе забрались геть!

Дуже рано на світанку
Миють личко каченята
Й пташенята
І шпачки, і пацючки.

Ти єдиний не помився
І бруднечею лишився
То ж забрались від бруднечі
І панчохи, й чобітки.

Я — шановний водомийник,
Славнозвісний шкіромий,
Водомийників керівник
І мочалок ланковий!

Ледве гепну я ногою,
І покличу козаків,
Водомийники юрбою

Всі візьмуть напоготів.
Закатують, відшматують
Неохайних дітлахів.

І прочуханку жорстоку
Запровадять над тобою
У Матвіївську затоку
Вмить занурять з головою!

Замантулив в мідний таз,
Заволав "Кара — барас!"

Тої ж миті мило, мило
Зась! — в волосся — мити зілля
Гілля, рілля і бадилля
Підбадьорює:

"Мию, мию сажотруса
Пильно, щільно,
Часто, густо!
Буде, буде сажотрус
Чистий, мов різдвяний гусь"

Тут мочало причвалало
І мерщій малечу мить
Ось вовтузить мов шибало
І волає, і ганьбить.

Від збентежених мочалок
Я мерщій, немов від палок
А вони чимдуж загалом
Нижнім Валом, Верхнім Валом.

Я до Бабиного Яру
Навпростець я повз кошару,
А вони — через мури,
Як підступнії щури.

Тут назустріч мій коханий
Мій улюблений кацап,
Він з Альошею і Ванєй
Прямував, неначе цап
І мочалку, наче галку
Він щелепами цап-цап!

А за тим ногами він затупцював
І руками він мене відлупцював
"Уходи-ка ты домой!" він мовляв
"Да лицо свое умой!" він мовляв
"А не то как налечу!" він мовляв
"Растопчу и проглочу" він мовляв

Я по вулицях борснувся підтупцем
Втік до водомийника кінець кінцем
Милом мивсь, циберком грюкав,
Як ударник п'ятиріччя.
І багнюку, і гівнюку
Відокремив від обличчя.

Тої ж миті капелюх
Сів на мене проміж вух
А за ним цукерок купа:
"З'їж мене, малеча любо!"
А за ними сала шмат:
"Поласуй мене, мій брат!"

Ось і зошит повернувся,
Ось і коник без візка,
І абетка з Інглиш мовой
Станцювали гопака.
Шанобливий водомийник,
Славнозвісний шкіромий,
Водомийників керівник
І мочалок ланковий
Закружляв мене у танку
І, кохаючись, мовляв:

"Ти тепер мені приязний,
Ти тепер мені люб'язний
То ж нарешті ти, бруднеча,
Шкіромия вшанував!"

Треба, треба, треба митись
Вдень і ввечері — то ж ба!
Неохайним сажотрусам
Ой ганьба, ганьба, ганьба!

Хай живе рушниченько пухкенький
І мило духмяне, мов ненька,
І кістковий гребінь,
І голярський камінь!

То ж мийся, підмийся, голись!
Пірнай, виринай, не барись!
У лазні, ставку, на болоті,
В Гнилим Тикичу, що в Кам. Броді

В Криму і в Карпатах
Усюди й завжди
Вкраїні хвала — і воді!